

1. évf. 41. sz.
Bucarestben 25 lei)

Cenzurat: Prefectura județului Zimis-Zorontal
Ara: 20 lei, 3 ckor., 8 dinar, 2 lira, 40 Groschen

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Tükördisz

— Akvarell fes'mény —

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúremler legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
der és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara. Mehala**

(villamosmegálló.)

Gummibélyegzők, rézbélyegzők, dom-
bornyomású névjegyek és festékpárnák,
monogrammok, cimerek vésése művészi
kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: Arad

Fiók: Timisoara, Belváros, Szt Györgytér

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ösz-
szes alkatrészek
állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg
helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona. Előfize-
téseket legcélszerűbb póstán a

**Leszámitoló és Közgazdasági
Bank, r. t. fiókjánál, Kosice**

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénz
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőcsőbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

Asszonyok kincse!

Az általános közkedveltségnek
örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-
féle „Szakácskönyv“ harmadik
bővített kiadása új átdolgozásban,
800 kipróbált recepttel és igen sok
illusztrációval most jelent meg. E
„Szakácskönyv“ minden háztartás-
ban nélkülözhetetlen. Fialat házi-
asszonyok, gazdasszonyok és sza-
kácsnők helyes utmutatója ez a
könyv a konyhaművészet minden
ágában. Tartalmazza a levesek,
sültek, főzelékek, tészták, krémek,
fagylaltok és minden ételneműek
gazdaságos, külön és könnyű el-
készítési módját. Zöldségfélék, be-
főttek eltartási és befőzési módját
is. Kapható minden könyvkeres-
kedésben és Tordán a kiadónál:
Füßy József könyvkereskedésében.

Gyönyörű képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Kérjen díjtalan árjegyzéket.
Válaszportó csatolandó, kül-
földről megfelelő valuta.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Fröbl (Uri-utca) 14

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márka
Olaszországban " 40 lira

Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar.; 2 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bútyán Vilás

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Statov ur bűnei

— Orosz novella —

— Statov ur! Azzal vádolják, hogy folyó évi julius hó 17-én a bokrok mögé rejtődzködve meglesett néhány fürdőző asszonyt...

Statov ur szinte észrevétlenül mosolygott bele szép bozontos szakállába és őszinte, becsületes arccal sóhajtott föl.

— Mit tegyek? Igen, bünsősnek érzem magam, de enyhítő körülményként...

— Aha ugy! Hát mondja csak el, hogyan történt a dolog!

— Julius 17-én korán reggel lekaptam a falról vadászpuskámat és miután délig eredménytelenül bolyongtam az erdőben, egy kis folyóhoz értem. Minthogy fáradt voltam, árnyas helyecskét kerestem, leültem, vadásztáskámból sonkát és konyakot vettem elő és megreggeliztem. Mikor véletlenül megfordultam, a szemközti parton három fürdőző asszonyt vettem hirtelen észre. Csupa unalomból — és tovább reggelizve, ezt figyelmebe ajánlom igen tisztelt bíró ur — arra kezdtem nézni.

— Hogy tovább reggelizett, ez nem enyhíti bűnét... de mondja csak, izé... volt legalább azokon a hölgyeken fürdőruha?

— Az egyiken igen. A másik kettő ellenben, hm... azok... azokon nem volt. De én tulajdonképpen csak az egyikre néztem, arra, akin fürdőruha volt, azt hiszem ez enyhítő körülmény. Meg az is, hogy igazán olyan bájos volt, hogy egyenesen lehetetlen lett volna levenni róla a szemeimet...

Statov ur fölélnkülve gesztikulált.

— Képzelve csak, igen tisztelt bíró ur, egy körülbelül huszonnégyéves fiatal asszony, szőke, a bőre fehér, mint a tej. Magas növésű, karcsu dereku, noha nem is volt rajta fűző... A fürdőruhában csodásan hatott karcsu alakja, csipőinek puha gömbölydedsége, gyönyörű, husos lábának fehérsége, rózsás térde, az az elragadó gödröcske...

A bíró nagyot nyelve szakította félbe.

— De miket beszél... ez igazán...

De Statov ur arca ragyogott a lelkesedéstől.

— Karja kerek és simulékony... két hófehér kigyó. És keble, melyet a fürdőruha összeszorított... hát lehet, hogy egyik-másik férfi ezeket a kebleket talán kissé túl erősnek találta volna, de biztosítom, igen tisztelt bíró ur, azért olyan formás volt...

A bíró félig lehunytt szemmel figyelte, azután össze-rezzent, idegesen dobolt ujjával az asztalon és homlokát összeráncolva kérdezte:

— De bizonyára azért látta a másik két hölgyet is, illetve... tudniillik azokat gondolom, akik teljesen... izé... illetve akik fürdőruha nélkül...

Statov ur benne volt a lelkesedésben.

— Oh hogyne, természetesen. Igen, ketten voltak. Egy barna hölgy, középtermetű, sovány, de azért karcsu... De ez nem volt különösebb. Ellenben a másik, egy leány...

— Honnan tudja, hogy leány volt?

— Igen, egy tizennyolcéves leány.

A bíró egészen előrehajolt székében és szigorúan ismételte meg kérdését.

— De honnan tudja, hogy még leány volt? Hogy éppen tizennyolcéves leány?

— Hát kérem, az igazán nagyon egyszerű, igen tisztelt bíró ur, egy kis betekintés, akarom mondani körültekintés... jó szemek... mert kérem az látszott. Fiatal idomai még nem érettek meg teljesen, keble szüziesen kicsiny volt — természetesen azért gömbölyű és kemény, de milyen kemény! — Csipői nem voltak olyan szélesek, mint a szőke hölgyé és nevetése olyan fiatalos volt, olyan ártatlan...

Statov ur itt lihegve, izadtan tartott egy hosszú pihenőt s amikor már vagy két perce hallgatott, a bíró szigorúan szólt rá.

— Mit fecseg annyit össze-vissza! És ilyen dolgo-

kat! Hát azt gondolja, kíváncsi vagyok én ezekre? Mindenesetre tekintetbe veszem őszinte vallomását és hogy a bűnt nem szándékosan követte el. Éppen ezért most fölmentem a megbüntetés alól, amit egyébként föltétlenül megérdemelt volna. Mehet!

Statov ur arcára széles boldogság rajzolódott és nagyot hajlongva, köszönve indult kifelé. Az ajtónál azonban a bíró utána szólt.

— Izé... még egyet... a bíróságnak... illetve a tényálladék, a jegyzőkönyv... egy adat még hiányzik. Mondja csak és hol is van az a hely... izé, ahol ön... ahol ez az eset történt?

Statov ur szolgálatrakészen adta meg a kívánt felvilágosítást.

— Kérem szépen. Két verszynyire a Sutuginék tanyaától, az erdő mellett. Tessék átmenni a hidon bíró ur, a levágott fa mellett áthaladva keskeny ösvényre bukkán...

— De miért mondja azt, hogy menjek át és hogy bukkánok? Hát ki akar oda-menni?

— Pa... pardon igen tisztelt bíró ur, nem is úgy gondoltam, de tetszik tudni, ilyen a szójárásom.

Menni akart, de a bíró ismét megállította.

— Na és...?

— Mi az kérem?

— Na és, ha rábukkantam az ösvényre?

— Ja igen, hát az egyenesen a parthoz vezet és ott a parton magas, nagyon kényelmes bokrok vannak...

A bíró megint fölívta a fejét és élesen szólt rá.

— Miért mondja, hogy kényelmes? Mit jelent az, hogy: kényelmes?

— Izé... hát csak úgy... tetszik tudni, ez a szójárásom...

Vigyorogva köszönt egy nagyot és alázatosan hajlongva, ügyelve arra, hogy sohase mutassa hátát a bírónak, farolt ki az ajtón.

R. A.

A modern élet problémái

Három levelet kaptunk, amit előzőleg csak nehéz megfontolás, hosszú aggodalmaskodás után küldtek el nekünk. A véletlen úgy akarta, hogy mind a hárman leányok legyenek, fiatalok, vergődők, akiknek fontos probléma keserítette gondtalan életüket és kétségbeesésükben gondoltak egy nagyot és levelet irtak hozzánk. Tanácsot kérnek mindhárman tőlünk, mert nem tudják, hogy mitévők legyenek. Súlyos problémákat vet fel a mai modern élet és ezek közül a legnagyobb és legtöbb gondot okozó a szexualizmus kérdése.

A háború utáni években hihetetlen mértékben lendült fel, burjánzott

ki az élni akarás és mindent élvezni vágyás beteges virága. Nem szándékszunk mostan hiába való, soha véget nem érő tanulmányokba bocsátkozni és nagyképűen az okokat kutatni. De a tényt, amit mindnyájan tudunk és érzünk, látunk, mert hiszen most élünk, tudjuk. Recseg-ropog a régi erkölcs bástyája és akik még ennek a tövében nevelkedtek fel, most riadtan állnak meg és tanácstalanul kérdezik önmagukat, hogy mitévők legyenek?

Tíz évvel ezelőtt a fiatal leányok hosszú szoknyában, copfjal olvastak ártatlan regényeket és elpirultak, ha férfi köszöntötte őket. Ma pedig, hasonló korban lévő lányok térden

felüli szoknyában táncolnak bárokban és egy csöppet sem riadnak meg, ha visszaél pártnerük a táncadta előnyökkel és olyan dolgokat engednek meg maguknak, aminket azelőtt csak a férjnek volt szabad megtennie...

Változott a világ Mindkét nemi belső fiatalság mohón habzsolja az életet és szakítja le az élet gyönyörfájáról a tiltott gyümölcsöket. De van mentség számukra. Manapság nőszülni nehéz dolog, lassankint le is fognak szokni a házasságról a fiatal emberek. Ha pedig nőszülnék, úgy csak sok pénzért teszik ezt meg, nem pedig a menyasszony kedvéért. A leányok pedig, akik

nem rendelkeznek nagy hozomány-
nyal, mint vénleányok aszalódnának
meg, ha nem...

Azután nagyrésztük kénytelen ma-
gát eltartani, irodákban, hivatalok-
ban dolgoznak, robotolnak éhbérért.
Nincsen divatos kalapjuk, a szín-
páizjegy utólréhetetlen álom előttük,
ugyszintén az elegáns életet is csak
a filmen láthatják és akkor jön egy
egyes csábító, aki pénzt tart a ke-
zében és a szegény elkábul és el-
adja magát.

A harmadik csoport pedig egé-
szen silány dologért kénytelen el-
adni magát és ez a kenyér, a meg-
élhetés. Állást csak egy feltétel alatt
kaphatnak és ha nem hajlandók
odaadni magukat, úgy könyörtele-
nül kiteszik őket és nem törődnek
sorsukkal tovább, hanem keresnek
egy másik kisasszonyt, aki okosabb
és hajlandó a hatalmas főnök urnak
tukar pénzért megtenni. Most látva
ezeket a viszonyokat, nem csoda,
ha sutba vetik a leányok, asszonyok
a régi életelveket és élnek úgy,
ahogy ezt a mostani élettörvények
előírják, megparancsolják.

Mindig voltak szerencsétlenek,
akiket a szerelem megkínzott, meg-
gyötört, de ezeknek a száma kihe-
tetlen mértékben megsaporodott,
amit ez a modern érzékieskedés tör-
vényszerűen vonz maga után. Min-
denki megundorodik pillanatnyilag
vagy pedig teljesen ettől a minden-
kivel való élés megszokottságától,
vagy az eladott érintetlenség ker-
geti a megbánás felhőit a leány
gondtalan egére.

Azután az asszony, aki megcsalta
az urát, évtizedeken keresztül, most,
hogy az rájött, hogy felesége meg-
csalta, mégis megbocsátott neki és
az asszony most már bánja köny-
nyelműségét és kétségbeesetten kér
tanácsot. Özönével kaptunk már
ilyen leveleket és válaszoltunk is
azokra. Tanácsot adtunk, vigasz-
taltunk és igyekeztünk balzsamot
csepegtetni a fájó sebekre. De ez a
most kapott három levél világosan
megmutatja, kijelöli utunkat és úgy
véljük, hogy egy régi hiányt póto-

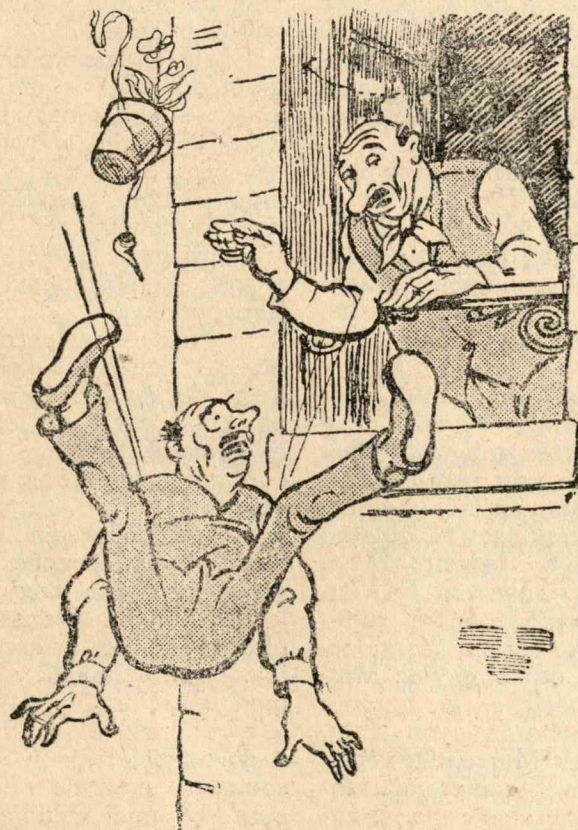
lunk, amikor bevezetjük ezt a ro-
vatot, amely lapunkban hetenként
fő megjeleni.

Rovatvezetőnk Dr. Benedek Mar-
git, a népszerű BEN GIT, akit ol-
vasóközönségünknek külön bemutat-
ni nem kell. Olvasóink ismerik őt
és évek óta olvassák kitűnő írásait,
amelyek mind széleskörű tapasza-
latokról és reális tudásról tesznek
tanúságot.

Tudjuk, hogy ezzel az új rovattal
nagy feladatot vállaltunk magunkra,
de eme újításunkkal is lépést aka-
runk tartani a kor fejlődésével és
haladásával, tanácsot és segítséget
akarunk adni mindazoknak, akik hoz-
zánk ily kérdésekben fordulnak. Ro-
vatunkban bárkinek rendelkezésére
állunk és olvasóink a legnagyobb

bizalommal írhatnak nekünk ügyes-
bajos, kényes dolgaikról és bajukról,
mert a választ lapunk hasábjain min-
denkinek megadjuk. A hozzánk ily
kérdésekben beküldött leveleket a
válasz után nyomban megsemmisít-
jük, avagy kíváncsi válaszportó el-
lenében visszaküldjük, tehát minden-
képpen azon leszünk, hogy olvasó-
inkkal szemben a kellő diszkrét-
ciót megőrizzük. Az ilyen leveleket
azonban rovatvezetőnk nevére, de
lapunk szerkesztőségének címén kér-
jük beküldeni, hogy a felbontásnál
a levél avatatlan kezekbe ne kerüljön.

Lapunk e heti számában más he-
lyen megtalálják olvasóink az első
üzeneteket, amit sorrendben követ-
nek hétről-hétre a többiek.

Megvigasztalta.

— Ne busuljon Kohn ur, még csak egy emelet van...

Egy színesznő emlékiratai.

Fenti cím alatt hirdetett könyvünk a napokban meg fog jelenni és a megrendelőknek nyomban szétküldésre kerül.

Ebből az alkalomból egy igen érdekes és a lapban is közölhető részt közlünk a könyvből, amihez tudni kell a következőket:

A regényben a többek között szerepel egy francia nevelő is, névszerint Margueritte. Ez a nevelő társalkodónője egy bécsi bárónőnek, akinek viszonya van Genfben egy orosz gróffal. A nevelő a dolog nyitjára akar jutni és ezt az érdekes részt a színesznő emlékirataiban a következő módon írja meg:

„...Margueritte azonban feleltette magában, hogy a dolognak utána jár és amikor legközelebb ismét a genfi szállodában laktak, megtudta, hogy a bárónő melletti szobában egy orosz gróf lakik. Meg is leste a folyosón a gróft, aki igen szép, elegáns férfi volt. Valami szobalányfélenek nézhette Marguerittet, mert amikor már vagy harmadszor látta, megcsípte az arcát és azt kérdezte:

— Nem jönne-e be hozzám éjszaka, babuskám?

Marguerittának kapóra jött ez, mert azt gondolta, hogy egy kicsit körülnéz a gróf szobájában. Azonban ravasz volt és azt mondta, hogy csak éjjel egy órákor jöhet és kérte a gróft, hogy hagyja nyitva az ajtót. Margueritte már este tizenegy órákor surrant be a folyosóról az orosz gróf szobájába. Jól számított. A gróf nem volt a szobában és az a szekrény, amely az elzáró ajtónak ezen az oldalán állt, el volt tolvá a helyéről. Maga az ajtó is félig nyitva volt. És Margueritte a másik szobából suttogást hallott. A bárónő beszélgetett halkan az orosz gróffal. Margueritte bekémlelt és a bárónőt meg a gróft látta az ágyon, amint szerelmeskedtek. Margueritte végignézte az egész paradicsomi színjátékokat. Vad szerelmi csata játszódott le kettőjük között és még maga Margueritte is tűzbe jött a nézéstől. Mikor azok ott az ágyon ernyedten hullottak egymás mellé, Margueritte visszament. Nem maradt a gróf szobájában, hanem kiment és lefeküdt. De nem tudott aludni. Egész éjszaka töprengett.

Másnap aztán újra megleste a gróft, aki behuzta a szobájába és szemrehányást tett neki, amiért éjszaka egy órákor nem jött be hozzá. Azonban Margueritte adta a sértettet és így szólt:

— Gróf ur, ön valóságos kékszakkal, nekem éjjel egy órára találkát ad és közben enyeleg azzal a hölgygel, akinek én a társalkodónője vagyok.

— Mit beszél? — kérdezte meglepetten a gróf.

— Hát tudja meg, hogy igenis voltam az éjjel az ön szobájában. Azonban nem egy órákor, hanem jóval előbb. És akkor láttam, hogy az ön ajtaja, amely a másik szobába vezet és amelynek zárva kellett volna lenni, nyitva volt. De nemcsak azt láttam, hanem sok egyebet is.

És Margueritte leplezetlenül elmondta, hogy mit látott. A gróf nem tudta, mit válaszoljon. Meg volt döbbenve.

— Ha én megírnám azt a bárónő férjének, — mondta Margueritte, — akkor nagy baj keletkezne. De legyen nyugodt gróf ur, egy betűt sem fog a báró megtudni. Ezzel szemben azonban van egy feltételem!

— Mi az a feltétel, — kérdezte a gróf, — talán pénzt akar? Ha igen, mennyit?

— Pfu, — válaszolta Margueritte, — dehogy is kell nekem a pénz. Az én feltételem az, hogy az önök szerelmi játékában én a harmadik legyek.

A gróf egy darabig elgondolkozva állt a helyén, azonban az újfajta szerelmeskedés, amelyre itt kilátás nyílt, vonzotta és készségesen megígérte, hogy a feltételt teljesíti. Mikor Margueritte az ígéretet megkapta, akkor megbeszélte, hogyan hajtsák végre a tervet, mert azzal tisztában voltak, hogy a bárónőnek előre nem szabad a dolgot bejelenteni, mivel akkor sohasem egyezne bele, hanem meg kell lepni valahogy a bárónőt, hogy ne tudjon a dolog elől kitérni. És apróra megbeszélték mindazt, amit egy órával később közösen eljátszottak. Mikor mindent megbeszéltek, mindjárt neki-láttak a terv végrehajtásának.

A gróf félrelátta a szekrényt és halkan átkopogott a bárónő szo-

bájába. Válaszul a bárónő köhintett, majd hallani lehetett, amint a szobájában levő szekrényt arébb huzza. A gróf azután beosont a bárónő szobájába. Margueritte hallotta a beszélgetésüket és a csókjaikat, majd hallotta, amint ledobták magukról a ruhát. Tudta, hogy nemsokára megkapja a jelt. Ez meg is történt, mert a gróf egy-másután hármat köhintett.

Margueritte akkor hirtelen benyitott a másik szobába és úgy tett, mintha a látványtól megijedt volna. Hangosan felsikoltott. A gróf és a bárónő meglepetve néztek fel és a bárónő — aki tényleg megijedt — felkiáltott. A gróf ellenben úgy tett, mintha végtelenül felháborodott volna. Meztelenül leugrott az ágyról, Margueritte felé szaladt és hangosan kiabált:

— Majd adok én magának így rátröni valakire!

Margueritte a terv szerint simi kezdett:

— Kérem, én nem tehetek semmiről. Összetévesztettem az ajtót, mert a bárónőhöz akartam benyitni. Véletlenül azonban a szomszédba nyitottam be.

— Nekem mindegy, hogy véletlenül jött-e ide, vagy sem, — kiáltott rá a gróf, — azonban élve nem fog innen elmenni.

— Mit akar tenni? — szólt bele a vitába ijedten a bárónő.

— Mit akarok tenni? Megölöm ezt a leányt, hogy ne lehessen árulóvá.

A bárónő a szeme elé tartotta a kezét, hogy ne lásson semmit. Margueritte pedig térdre esett. A gróf egy pillanatig merően állott, aztán, mintha mentő terve támadt volna, kijelentette:

— Bárónő, mégsem gyilkolhatom meg a leányt, mert a bűntény hamar kiderülne. Azonban van egy mód, hogy elhallgattassuk. Bűntársunkká fogjuk tenni!...

*

Kérjük olvasóinkat, hogy akik ezt a rendkívüli ritkaságu könyvet meg akarják szerezni, azonnal irjanak, mert a később érkező megrendeléseket nem tudjuk elintéztetni. A könyvből ugyanis csak annyit lesz előállítva, ahány előzetes megrendelés érkezik arra, mivel a könyv külföldön készül.

Nasztya csókjai

Irta: Szepessy István

A nőnek világoskék, tapétás, csinos kis szobája volt, melynek mennyezetéről világoskék gömblámpa lógott. Az egyik falon olajnyomatok lógtak: „Fürdőző leányok”, „A királyi völgyégy”, a másik falon szőnyeg. E fal előtt széles rézággy állott.

A leány levelek között és megkönyebbülés sóhajával dörzsölgette cipőjét, melyen a fűző ráncokba gyűrte az ingét. Aztán lecsavarta a lámpát, az ágy szélére ült, és nyugodtan a cipőjét kezdte kifűzni.

Rybnikov az asztalnál ült, fejét könyökre támasztotta. Idegenül nézte a leány nagy, csinos lábát, tömör íkráit, melyeken szorosan feszült az áttört fekete harisnya.

— Hát, tiszt úr, miért nem vetkőzik le? — kérdezte a leány.

— Lekécském, hozasson pezsgőt. De ha fősvény, akkor legalább narancsot. Itt marad egész éjszakára, vagy csak úgy?

— Egész éjszakára. Gyere ide.

A leány Rybnikov mellé feküdt, cigarettáját a saját teste fölé a padlóra hajította s lábát otthonosan dörzsölgette egymáshoz a takaró alatt.

— Szívesebben fekszel a fal mellett? — kérdezte. — Hát jó, feküdjél oda. Juj, de hideg a lábad! Tudod én imádom a tiszteteket. Hogy hívnak?

— Engem? — köhécselt a tiszt és határozatlanul folytatta: — Én Rybnikov kapitány vagyok, Rybnikov Alexandrovics Vaszilij.

— Ah, Vajsza! Van egy ismerősöm a liceumban, azt is Vajszának hívják és olyan csinos, olyan drága!

Nevetve s szemhunyorogva kezdett énekelni egy versikét, melyben a Vajsza név játsza a főszerepet, majd így szólt:

— De, tudod, Isten bizony, olyan vagy, mint egy japán. Épen olyan, mint a mikádó. Jár nekünk egy újság, abban van a mikádó képe. Kár, hogy olyan késő van, különben ki kerestem volna. De mennyire hasonlítasz hozzá! Mint egyik vércsepp a másikkhoz.

Rybnikov lágyan megsimogatta a leány sima kerek mellét.

— Jaj, drága, csiklandozást nem bírom... Igazán olyan borzasztó a háború?

— Borzasztó... nem, nem is olyan nagyon... De hagyjuk ezt — szólt fáradt hangon. — Hogy hívnak?

— Klotild... Nem, én megmon-

dom neked az igazat: az én nevem Nasztya. Csak itt kaptam a Klotild nevet. Mert a nevem olyan közönséges... Nasztya, Nasztyasza, mint egy szakácsné.

— Nasztya? — ismételte a férfi s óvatosan megcsókolta a nő keblét. — Nem, ez szép név. Naaasztya — mondta ismét, elnyújtva a szót.

— Mi a szép rajta? Szép név például Vanda, Matild, Jenya vagy akár Irma... Ah, lelkecském, — ölelte magához a tisztet — milyen kedves vagy. Barna. Én szeretem a barna férfiakat. Maga bizonyára nős?

— Nem vagyok nős.

— Na ja mesélje ezt másnak itt mindenki legényember akar lenni. Magának biztosan már hat gyereke van.

A szobában sötét volt, mert a lámpa alig égett és az ablakot vastag deszka borította. A leány arca bizonytalanul és furcsán válikozott el a fehér párnától. Nem az előbbi arc volt többé, a szürkészemű, csinos, kerek orosz arc. Most sokkal soványabb volt és minden percben másnak látszott. Rybnikov titokzatosan látta, gyöngédnek, kedvesnek és valami régesrég ismert, szeretett és bódítóan szép arcra emlékeztette.

— Milyen elragadó vagy! — suttogta. — Szeretlek... szeretlek...

Te drága Asszony!... Te asszony, te!... Szeretlek.

Csókolgatni kezdte a leány kezét, nyakát, haját, remegve a türelmetlenségtől és leküzdve azt, mert a türelmetlenség gyönyörrel töltötte el. Gyöngéd szenvedély fogta el e buja, meddő nőtény, e nagy, fiatal, jólápolt szép test iránt. A nő után való vágyakozás, melyet józan, aszkéta életmódja, folytonos testi fáradtsága szellemi és akaraterejének szakadatlan feszültsége elnyomódott benne, most lobogó, pusztító lánggal lobbant fel hirtelen.

— A kezed is hideg — szólt a leány, szinte szemérmes zavarban. Volt ebben a férfiben valami újszerű, valami különös, valami egészen érthetetlen. — Hideg kéz, forró szív.

— Forró szív... szív...

A leány már régen megszokta a szerelem valamennyi megnyilvánulási módját, minden megszégyenítő részletükkel egyetemben. Naponta többször is elvégezte, egész gépiesen, közömbösen, gyakran magába

fojtott undorral. Mindenki ölelte már, szemérmetlen gyöngédséggel, száz meg száz férfi, kezdve az aggastyánoktól, akik éjszakára pohár vízbe tették fogsorukat egészen a fiukig, akiknek hangja basszus és felhang közt váltakozott, polgárok, katonák, áruház papok, kopasz férfiak és olyanok, akik tetőtől talpig szőrösök voltak, mint a majom, morfinisták, akik nem titkolták előtte szenvedélyüket, szép emberek és nyomorékok, kéjencek, akiktől néha rosszul lett és gyerkőcök, akik ártatlanságuk elvesztén keserves sirásba törtek ki, — mind-mind elborították már a testét hosszú csókokkal, leheltek az arcába, csuklottak állati szenvedélyük paroksizmusában, amely — mint oly jól tudta — egy pillanat mul-
lanat múltán nyílt, lelküzdhetetlen undorba csabott át. Már rég elvesztette számára egyéni vonását minden férfiarc. Egyetlen undorító, főlébe hajló, kéjteljes kecskebak pózává lettek ezek az arcok, döfködő, habzó szájjal, homályos szemmel, eléktele-
nedve a kéj fintoraitól, mely ellen-szenves volt neki, mert sohasem volt az ő kéje is.

Hanem ez a már nem fiatal kis tiszt más, új, vonzó fajtához tartozott. Mozdulatai lágyak és kiméletek voltak. Gyöngédkedése, csókjai s érintései csodálatos lágyssággal estek és észrevétlenül igazi, feszülő, állati szenvedély ideges atmoszférájába ringatta a leányt.

A leány fölkel, egészen eloltotta a lámpát és ismét a férfi mellé feküdt. Az ablakdeszkák réseinek között keskeny világos csíkok alakjában hatolt be a reggel és kékes, ködös félhomályba vonta a szobát. A fal mögött az ébresztőóra kezdett gyors berregésbe. Hirtelen valahol messze-messze, valaki bánatos hangos hangon énekelt.

— Mikor jössz megint? — kérdezte a leány.

— Mikor? — szólt álomtól bódultan Rybnikov és kinyitotta a szemét. — Hogy mikor jövök? Nem-sokára... Holnap.

— Eh, mit... becsapsz. Mondd igazán, mikor jössz? Vágyódnai fogok utánad.

— Mi... mi eljövünk... A hegyek közt meg fognak állni... — mormolta érthetetlenül a férfi.

A dzsungel leánya.

Eredeti kézirat. — Irta: „Narcissus“

Akkor már második hónapja tapostuk a Nyasszák földjét. Ez a két hónap egy csodálatos élmény volt az őserdőben. A lassu előrehaladás, száz és száz indát vágunk át és újabb ezer és ezer állott előttünk. Olyan volt ez az indás őserdő, mint egy dus asszonyi hajzat, melyben folyton fokozódó mámmorral, teli marokkal duskálunk.

Az utazás nagy része teveháton történt, melynek kellemetlenségeit azonban ellensúlyozta a dzsungel széles horizontu csodálatos színpompája. Ó, nagyon sok fáradságban és kellemetlenségben volt részem nekem, ki először tettem ezt az utat, de két dolog mindent elfeledtetett: a dzsungel éjszakája és a dzsungel hajnala

Mikor először volt alkalmam látni ezt, első gondolatom volt ezt leírni, leírni! De amikor elhatározásomat tetté akartam váltani, csak néztem, tovább néztem és hallgattam. Hát létezik ember, aki ezt le tudná írni, aki jelzőket találna erre a csodára?

Mikor leborul azt est, elcsendesül a dzsungel. Éjszaka van. A hatalmas évezredek fák között csend van. Csak csend. Egyszer egyszer megzördül valahol a haraszt, aztán megint csend. A nagy telihold átszillan a sűrű lombok között.

Aztán jön a hajnal. Ahol nemrég a hold szűrődött át, ott most az első napsugár lopja át magát. Derengeni kezd és lassan ébred a dzsungel. Valahol nagyon messze egy oroszlán ordít. Apró, tarka tollu madarak muzsikálni kezdenek. Éled a dzsungel, megmozdul a fű, egy kis gyík suhan tovább, fejünk fölött rezzen a lomb, egy kolibri. Nagyon messziről menydörgésszerű robbaj hallatszik, egy elefántcsorda megy mosakodni a patakra, mondja Velton, kísérőm és vezetőm.

Igen, akkor már második hónapja volt, hogy az őserdőben utaztunk, mikor egy reggel végzetes kalandunk történt. Néger kísérőink éppen a tábor felszedéséhez kezdtek, mikor közvetlen közelben a bozótból irtózatossággal hallatszott. Oroszlán. A négerek a következő pillanatban a fákon voltak. Ketten álltunk ott. Most kilé-

pett az oroszlán eddigi rejtekhelyéből. Szembe állt velünk és én ekkor elkövettem azt a meggon-dolatlanságot, hogy nem birtam fékezni magamat, a vadászvágy elhatalmasodott felettem és lőttem.

Egy örült bödülés, mely az agyvelőig hatolt, de golyóm csak könnyen sebesítette meg a hatalmas állatot. Ekkor izgalmas, soha el nem felejthető percek következtek. Az oroszlán felém jött. Lassan, alattomosan, macskaszerű nesztelenséggel jött. Már körülbelül csak 15–20 lépés lehetett a távolság és megállt.

Velton most emelte vállához a fegyvert. Ezt csak oldalról láttam, mert teljes figyelmem az előtttem álló állatra koncentrált. Valahogy megéreztem, hogy most nagyon közel jár hozzám a halál.

A következő pillanatban egyidejűleg két cselekmény történt. Velton lőtt. Az oroszlán két lábra állt. Velton halálos lövése csak az oldalát találta. Ismét megsebesült. Négy lábra esett és megindult felém. A pillanatok multak és én éreztem a véget. Már egész előtttem van, zöldes-szürke szemei iszonyatosan villognak, liheg, szagotot-tan, nehezen a két seb miatt. Két lábra áll. Végem van... Lábai a vállamra nehezednek, érzem körmei mint nyomulnak beljebb és beljebb. Vége.

És a következő pillanatban hang nélkül esik össze előttem a nagy test.

Még csak annyit láttam, hogy a közeli fáról valaki leugrik, aztán elvesztettem eszméletemet.

*

Mikor szemeimet ismét kinyitot-tam, egy néger kunyhóban talál-tam magamat, mellettem ült Vel-ton. Nagyon gyengének éreztem magamat, de első kérdésem az volt, hol vagyok?

— A Tap-Ma törzs kunyhójában fekszel már három napja 40 fokos lázban. Három nap óta most nyitod ki először a szemedet.

Három nap! Minden oly zür-zavarosan táncolt előttem, homályos körvonalakban emlékeztem csak vissza.

— Hát mi történt, Velton? Meséld el.

Ekkor Velton elmesélte, hogy amitől az oroszlán egy pillanat alatt felfordult, az egy fuvócsóból kilőtt nyíl volt, melyet a mellettem lévő fáról egy néger lány fújt ki.

— De hát ki az a lány? — szakitottam félbe Weltont.

— E törzs fejének a lánya, aki téged a három nap alatt, míg lázban feküdtél, tejjel itatott és ápolt. Puo-Ea.

— Puo-Ea? Holdsugár.

A másik pillanatban meglibbent az ajtónyílást takaró hánccs és egy fiatal néger lány lépett be.

— Ez Puo-Ea, — szólta Velton.

Nagyon fiatal volt, 15 éves lehetett, kis mellei keményen meredtek előre, derekán kis kötény volt. Tejet hozott egy kókuszdióhéjban.

Azután elmúlt egy pár nap, se-beim begyógyultak és én egész nap a kunyhó előtt ültem. Pár lépésnyire előttem dolgozott Holdsugár. Egy otromba kövön sötétült. Néztem göndör, éjfékete haját, szemeit, amelyek nagyok voltak és arcát, mely a négereknek eddig nem tapasztalt szelid kifejezésű volt.

Ismét eltelt két nap és én már annyira jól éreztem magamat, hogy elhatároztuk a tovább utazást. Meg is mondtuk ezt házigazdánk-nak, ki Holdsugárnak az apja volt. Az azonban kért, hogy maradjunk még két napig, mikor is asszonyvásár lesz.

— Maradj még uram, — mondta az öreg, — kétszer naplemente után, Tap-Ma törzsnél asszonyvásár lesz, ötven lányt fogunk eladni, nézd végig uram Én is eladom Puo-Eát. Sietnem kell vele, mert már nagyon öreg vagyok és félek, hogy 2–3 év múlva már nem veszem hasznát az ajándékoknak, amit érte kapok. Ó egy kicsit még fiatal és nem is olyan kövér, mint testvérei voltak és ezért olcsóbban is fogom adni.

Elhatároztam, hogy maradunk. Este kiültem kunyhóm elé és szájharmonikázni kezdtem. A távoli tüzek ide foszlányodó fényében feltűnt Holdsugár. Eleinte távolról hallgatta a muzsikát, majd bátrabb lett, közelebb jött és a lábaimhoz kuporodott.

Még egy kicsit játszottam, aztán elhallgattam. Csend lett. Néztem Holdsugárt. A fák közül kibújt a hold, fénye ráesett a néger lányra, mitől annak bőre fényleni kezdett és fehéres színt öltött. És ekkor

HUMOR

Már utána nézett

Legénykorba lépett a Sanyi gyerek s egyszer előveszi az apja.

— Te, fiam, már nőni kezd a bajuszkod is, asszony után kell, hogy nézz.

— Már néztem, édesapám. — szól ez.

— Hm, te és kit?

— Hát biz nem messze, csak a szomszéd fiatal felesége után!

A gondos anya.

Rivnák Pálné megfogott mézes-mázos szavakkal egy fiatal embert, aki leányának udvarolni is kezd, néhány nap múltán aztán azt kérdezi halkan a lányától:

— Mondd csak lányom, aztán gondol ez a Jóska a házasságra.

— Hogyne mama, de borzalommal.

sajnáltni kezdtem ezt a szegény kis néger lányt. Az apja eladja. Valamelyik durva, bárdolatlan néger legény birtokába kerül, ki ütni, dolgoztatni fogja. Egy életen át. Szegény kis Holdsugárnak nem lesz semmi változatosság egyhangu, szürke életében, annak a fickónak a szemében csak egy állat lesz.

Anyira megsajnáltam, hogy beementem és kihoztam neki egy olcsó kék gyöngysort. Értéke nem volt, de Holdsugár végtelenül megörvendett neki. Köszönésképen lábaihoz borult és homlokát a földre helyezte. Majd mikor felkelt, tört angolsággal fordult hozzám.

— Uram, végy meg engem asszonyodnak. Három ilyen gyöngyért neked ad apám. És aztán vigy magaddal a fehér emberek közé.

Gyengéden megsimogattam arcát és megmondtam neki, hogy én ezt nem tehetem. Nagyon szomorú lett. Eloucsuztam tőle és megindultam a bejárat felé. Az ajtóban visszanézve láttam, hogy ő is jön. Már két lépésre volt tőlem, mikor egy hosszú elnyújtott kiáltás hallatszott.

— Puo-Ea.

Holdsugár megremegett, hátrafordult. Messzire, a tűz fényénél állott az apja és kezeit fenyegetően rázta. A következő pillanatban Holdsugár eltűnt. Én lefeküdtem.

Másnap egész nap nem láttam a néger lányt.

A négerek nagy zajjal készültek a következő napi ünnepségekre.

Azután ismét leszállt az est. Kiültem és egy darabig vártam Holdsugárt, de nem jött, mire én is lefeküdtem.

Még ébren voltam, mikor kint, mintha kapirgálást hallottam volna. Önkénytelenül fegyverem után nyultam. Az ajtónyílásnál a háncs között két nagy szem villogott. A következő pillanatban egy alak surrant be.

Holdsugár volt.

A leány vásár előtti éjszakán nekem ajándékozta magát. Teljesen meztelen volt. Mellém feküdt és engedelmesen átengedte magát. Fiatal, karcsu teste vonaglott és reszketett a kéjben.

Reggelre már eltűnt.

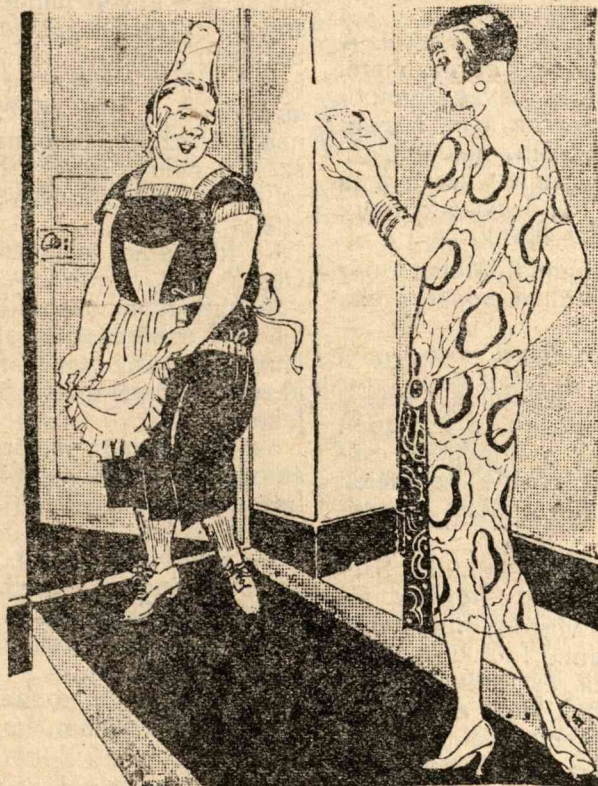
Aztán megtörtént az asszonyvásár. Harmincnyolc leányt adtak el. Köztük Holdsugárt is, egy marcona, vad néger vette meg. Este hatalmas dáridót csaptak, nász-lakomát ültek. Mi ezen már nem vettünk részt, lefeküdtünk, mert

reggel korán akartunk utra kelni. Még megkérdeztem az öreget, hogy mi van Holdsugárral.

— Ó uram, sokkal jobban adtam el, mintsem gondoltam. Puo-Ea már messze jár. Egy idegen törzsbeli férfi vette meg, ki mind járt utra is kelt vele. Puo-Ea már messze jár a dzsungelbe — és arra mutatott, amerről mi jöttünk. Valahogy kissé elszomorított a hír.

Azután reggel utnak indultunk. Még egyszer visszatekintettem a dzsungelra. Ahol már messze jár Holdsugár. Szegény kis néger lány, köszönöm neked azt az éjszakát, melyet önként, kérés nélkül adtál nekem. Isten veled Holdsugár. A dzsungel, a nagy, hatalmas dzsungel elrejté leányát.

Aztán tovább mentünk, új utak felé. És Holdsugárból, az őserdő kis lányából egy szép emlék maradt csak. De azért még mindig sajnáltam őt, az ő egyformán tengődő életét. Szegény kicsi Holdsugár!

Önagysága: Vajjon honnan jött ez a levél?
Kukta: Attól a fiatal jogásztól, aki oly sokszor járt fel hozzánk...

Önagysága: És honnan gondolja ezt?
Kukta: Hát... hogy... nekem is írt egy ilyen levelet...

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabásu regénye a mai, modern társadalmi életből. — (8)

Ő is odafordult és amikor Lenke tekintete ismét találkozott az övével, tüntető mosollyal, feltűnő kedvességgel köszöntötte.

Lenke ajkán is megjelent egy udvarias mosoly és könnyedén feléje bólintva fejével, mosolyogva hallgatta Veresst.

— Tulajdonképpen, ha Müller tanár tulkezdvező kritikát fog kapni, önnek fogja köszönhetni, minden körülmények között. Először is maga nélkül el sem jöttem volna, másodszor pedig, ha az ember ilyen kellemesen érzi magát, mint én magával, hát igazán csak jót és szépet írhat.

— Még szerencse, hogy a közönség nem tudja ezeket a kulissza és diplomáciai titkokat.

— És ha ismerné is ezeket. A sajtó nagyhatalom és emberei ügyes zsonglőrök, ügyes hipnotizőrök. Vagy még az sem, hanem a közönség nagyszerű médium, aki engedi magát szemfényvesztani és hipnotizálni... mindegy, a fő, hogy nekünk minden sikerül...

Nagy csend támadt. Müller tanár a pódiumon leült a zongora elé.

X. Fejezet.

A műterem hatalmas, széles ablakai tárva voltak, a teremben sötét volt, csak a kandikáló csillogok halvány fénye reszketett meg fátyolozottan a sötét tárgyakon...

Olga a pamlagon feküdt. Szemeit félig lehunyta, hófehér fogai között egy vörösen hunnyadó cigaretta pihent. Időnkint kissé kinyitotta ajkait és halvány füstfellegek indultak neki a végtelen levegőnek, hogy nyomtalanul, szomorúan elnyelje, eltüntesse őket a sötétség. Felső teste egészen térdig a pamlag párnáin feküdt, lábai egymásra vetve a földre csüngtek.

Kivülről léptek hallatszottak. Szegő belépett és fölggyújtotta a villanyt.

— Ne... Ne...

Olga hirtelen szemei elé emelte kezét és lábaival idegesen tapiskolt a szőnyegen.

— Kérem csavarja le.

A villany kialudt.

— Így olyan szép, olyan kellemes a sötét, úgy szórakoztatja az embert, így el tudnék feküdni napokig.

A férfi az ablakhoz lépett és kinézett az éjszakába. A folyóig mintha minden le lett volna takarva, minden sötét volt, a vízben már elszórt lámpafények kacérkodtak a parti képmásaikkal, azonnal pedig hirtelen minden kivilágosodott, az égboltozat nagy fényárba borult, mintha valami lángot fogott volna, mintha ott túl valami gígászi nagy ház égne, tejúthoz hasonló, széles, hatalmas fénysáv szaladt neki az égnek: Pest fénye, az éjjeli Pest csodás, vakító silhuetteje...

— Itt marad máma éjszakára, Olga?

A férfi sablonosan, közömbösen tette fel a kérdést, az ablakon belátogató gyöngye szél fodrozgatni kezdte halántékán az ősz hajszálakat.

— Igen, késő van, fáradt vagyok és nincs már semmi kedvem hazamenni... de maga merre járt most?

— Pétert utasítottam, hogy hozzon föl mindent a kertből, no meg átöltözttem. Elmentek a vendégek, hát egy kissé kényelembe helyeztem magam.

Olga fölnyitotta a szemeit.

— Nem is láttam, hogy pijamában van.

— Ha megengedi, sajátkezűleg hozom be az asztalkát.

Az asztalka egy írógépszerű, becukható, modern kis „terülj-terülj

asztalkám” volt, mélyében étellel és itallal, mely egy fogantyu érintésére láthatóvá vált. Kerekeken mozgott és nesztelenül gurult be a szőnyegeken.

A férfi a pamlag oldalára állította, maga pedig letelepedett a lány mellé és udvariasan unszolta:

— Parancsoljon, Olga.

— Köszönöm, de nem vagyok éhes.

— Igazat megvallva, én sem, de talán egy kis likőrt igyunk.

Töltött.

Olga ivott, megtörölte szája szélét egy parányi selyemzsebkendővel, azután beszélni kezdett. Halak, szagátottan. A csöndről, az éjszakáról, terveiről, a sikereiről. Néha valami csendes melancholia fogta el, melynek mélyén igazi lelke vergődött, izzott. Ezek voltak egyedüli pillanatai, melyekben mintha fölengedett volna jéghideg mozdulatlansága, amikor adott valamit saját magából, igazi lelkéből és a férfi imádta ezeket a pillanatokat.

Imádta, de most — most mintha hidegen hagyta volna, jóformán nem is hallotta, mit mond a lány, csak az üres szavak kongtak körülötte, Lenkénél jártak gondolatai. Milyen bájos fiatal lány, mennyi szín, derű, élet, a lelke olyan, mint egy nyitott könyv, az ember belenézhet, olvashat benne és megszedülhet, belérészégülhet a gyönyörűségbe.

Es arra gondolt, hogy ő sem közömbös előtte, a lány is ragaszkodik hozzá, talán szereti is őt. Amit még nem tett meg a személye, azt pótolta a varázs, a nagyság, a miliő.

Elragadó leány, tud érezni és lángolni. Még most is a magáéin érezte ajka ízét, duzzadt keblének lázas zakatolását, hozzátapadó egész testének szerelmes lüktetését.

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

sél. Oh, milyen más ez a leány... az élet, a forróság, a mámor. Szerelmekre termet és arra, hogy másokkal is megismertesse, mi az a szerelem, az igazi, csókos, mámoros, lihegő szerelem.

Olga Szeghő kezére tette a kezét...

— Olyan csendes maga máma, Béla.

A férfi ajkához emelte a hófehér kezét és összecsókolta.

— En? Oh dehogy, nagyon, nagyon jó kedvem van...

És a lelkében az emlékezés föl-szította szerelmes melegsége vágyott kitörni, elszabadulni.

Letérdelt a lány mellé és átfogta lustán a párnákba süppedő karcsu derekát. Főlnézett rá. Arcán ott jálszadoztak az éjszaka kősa fényei, különös érdekes félhomályba burkolva őt. Szép volt, nagyon szép volt.

A férfi magához vonta és fejét keményen domborodó két mellhalmá közé furta...

— Olyan gyönyörű maga, Olga, mint egy álom...

A leány behunyta a szemeit, keze szórakozottan simogatta a férfi haját, az vadul csókolta össze illatos keblét, melyek a vékony ruhán keresztül átéreztek minden simaságát, forróságát, magányosságát és ajkaival a szájáig kusztott, csókos barázdákat szántva végig hófehér nyakán, vállán, finoman formált állán. Vadul, forrón, szerelmesen tapadt a hideg ajkakra és a másakra gondolt, akinek az ajka most forró lenne, akinek a teste lázas odaadásban vonaglanga meg, akinek a szerelme csodás, színes lehet, a szerelem sikoltó, rikító színeinek tarka, gyönyörű összevisszasága.

A Lenkére való gondolás heves vágyakozással töltötte el. Simogatni kezdte a lány mellette heverő testét és becézgető ostobaságokat sugdosott a fülébe. Kezei végigsiklottak a vállán, keblén, leszaladtak halvány kis ovális hasára, erős combjaira, gömbölyű térdeit remegve szorította tenyerébe és könnyörögve, fölzigatva sutlogta a fülébe.

— Olga, vetközz le...

A leány mintha eddig nem is tudta, nem is érezte volna, mi történik, hirtelen fölriadt gondolataiból.

— Nem, Béla. Hagyjon, ma nincs kedvem az ilyesmire.

A férfit kissé lehütötte a válasz, de azért úgy maradt, hozzáfeszülve, hozzátapadva, lábai előtt térdelve.

— Rossz kedvű vagy Olgicám?

— Nem, de egyáltalán nincs kedvem csókolózni, most nem vagyok olyan hangulatban, hogy vágyjak az ilyesmikre... most idegesít...

A férfi teste alatt érezte ezt a formás testet. Kezeiben érezte gömbölyű kisleányos kebleit, ajka előtt nedvesen, félig nyitva pihent talán a legszebb női ajak, de erőt vett magán.

Kedvetlenül és bosszankodva emelkedett fel és egy karosszékre süppedt fáradtan, szembe a pamlaggal.

— Milyen mások vagytok ti nők.

— Hogy érti?

— A vágyakat illetőleg és a férfiakhoz viszonyítva.

Most, hogy lecsillapodott, már ismét a régi volt, talán nem is bántotta, hogy a leány az ő vágyát egyszerűen csak „ilyesmi“-nek nevezte.

— Értem a nemi gerjedelmeket — folytatta hivatalos, oktató stílusban, de arcán gunyos mosollyal — ezek iránt ugyanis úgy vettem és úgy veszem észre, hogy a férfiak sokkal fogékonyabbak, mint a nők.

— Gondolja?

— Tudom és látom, — tette hozzá élesen, — mert például, ha egy férfi összekerül egy nővel és az kapható egy kis mókára, hát biztosítom, hogy igazán mindig kedve van az „ilyesmire“, ha csak nem beteg, vagy halálosan fáradt. Mindig, de mindig, holott a férfi az aktív fél, tehát kevesebbet bír el, mint a passzív fél, a nő. De még is így van, nem tudom elképzelni, hogy egy férfi együtt legyen egy nővel egész éjszakán keresztül, érezze annak melegét és puhaságát, anélkül, hogy legalább is ne vágya az „ilyesmire“ vetemedni. Viszont a nők ellen tudnak állni a kísértésnek, tudnak visszautasítani, tud rájuk nem hatni a szerelmes férfi minden testi és lelki mesterkedése.

— Azt hiszem igaza van, csak

azt nem értem, mit talál ezen oly különös? Nem természetes, hogy ez így van? Éppen azért, mert mint helyesen megjegyezte, a férfi az aktív fél a szerelemben és tekintve, hogy a szerelem a legfontosabb és legnagyobb életfunkciónak, a fajföntartásnak az eszköze, melynek minél intenzívebb lebonyolítására a természet az élet zavartalan és tiszta továbbfolytatódhatása érdekében, minden fajnál, legyen az növény vagy állat, különös gonddal ügyel és így tesz az embernél is. Tekintve, hogy a férfi az aktív fél, a fajfenntartás, lehet mondani, tőle függ, természetes tehát, hogy a természet erősebbé, követelődzőbbé, könnyebben hevülővé alakotta.

— Nagyszerű... igazán bámulatos, hogy mennyire tisztában van a szerelemmel: Elméletben. Valahogy az a botanikatanár jutott az eszembe, aki az összes élő, holt, felfedezett és felfedezetlen növénynek leírását betűre tudta latin nevével egyetemben, de amikor egyszer kibújt a szobájából és kísértélt a mezőre, nem ismerte meg a pásztortáskát, sem azt a szerencsétlen kis virágot, amely a kisgimnazisták természetrajz-könyvében a legelső lapon le lesz tárgyalva.

— Köszönöm, elég szellemesen adja tudtomra a véleményét. de fáradt vagyok, Béla.

— A hálószobám rendelkezésére áll...

— És maga?

— Én majd itt a pamlagon húzódok meg, nem akarom magát kitenni a kísértésnek. hogy esetleg mégis felismerje a pásztortáskát...

A lány felkelt és a férfihez lépett.

— Talán haragszik rám, Béla, mondja?

— Oh, isten ments, tudja, hogy sohasem szoktam haragudni, legfeljebb csipkelődni.

— De viszont akkor szokott csipkelődni, mikor haragszik, amire pedig igazán nincs oka. Nézze, Béla, én ismerem magukat férfiakat. Tudom azt is, hogy ez a mai föllángolás nem volt a régi, az igazi, de talán az utolsó, hisz maga is éppen olyan jól tudja és érzi, mint én, hogy utjaink szét-

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegekből, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

szétnyilnak és kétfelé válnak.

— Hogy gondol ilyenre?

— Béla, mi azt mondtuk és mondjuk állandóan egymásnak, hogy jóbarátok vagyunk. Hát legyünk tényleg azok, miért nem őszinte.

A férfi cigarettára gyújtott és idegesen kérdezte.

— Mire gondol?

— Magára és arra a kislányra, magamra és a közeli változásra, mely életembe be fog, majd következni.

— Micsoda kis leány?

— Lenke. Magát nagyon érdeklí.

— Ugyan, Olga.

— Béla, hát legalább hallgasson meg előbb és ne válaszoljon addig se nemet se igent, különösen akkor nem nemet, amikor maga is éppen olyan jól tudja, mint én, hogy igen.

Olga zavartalanul, csendesen beszélt és beszéd közben mutatta meg ismét, hogy mennyire hideg és milyen furcsa, milyen különös lélek, aki mindenfelől tud emelkedni, mindent megdöbentően a reális oldaláról tud nézni és figyelni.

— Higgye meg — fejezte be — ő az, aki magához illik és nagyon sok kellemes órákat fognak együtt tölteni...

A férfi válaszolni akart, valamit mondani, valami mentegető, édes, vagy vigasztalás felét, vagy mást, de valahogy nem tudott szóhoz jutni, habozása után megéreztte, erre nem lehet, nincs mit mondani. Lehajolt a lány keze után és hosszasan, forrón, hálásan megcsókolta.

— És maga.

— Én... Én arrább megyek egy állomással. Illetve befutok az első állomásra. Mert maga Béla nem volt állomás, csak egy gyönyörű, csodaszép táj, amelyért megállítottam a vonatot, melyben gyönyörködve merültem el, melynek szépségében megfürödtem — s most immár a vonat indul tovább. Még egy kicsit a lelkem visszainteget úgy hófehéren és fiatalon az elhagyott táj felé, de azután előrefordulok, előre kell fordulnom: és befutok az első állomásra...

...Lassan a hálószoza felé indult.

Béla utána nézett és halkán, egy kissé leverten kérdezte.

— És melyik lesz az első álmom?

— Az első siker... és előtte természetesen — telte hozzá keserű mosollyal — a partner, a direktor, jó éjszakát...!

Kezével bucsut intett és ellünt a hálószozában.

XI. Fejezet.

A pünkösöd előtti vasárnap június elejére esett, csodaszép, meleg, nyári nap volt. Lenke kiugrott ágyából és fölhozta a függönyt. A napsugár vakító sugarakkal vette körül. Gyorsan elvégezte reggeli tornáját, megmosdott és öltözködni kezdett.

Már kombinében volt, amikor kopogtak az ajtaján.

A levélhordó volt.

Lenke kinyitotta az ajtót és mögéje állva, álvette a levelet, hazulról jött, az apja irta. Jelezte, hogy elküldte a rendes havi összeget és hogy ő is helyesli, hogy nyárára nem szándékozik hazajönni.

Illyen ugyanis lehetetlenné tette magát — irta az öreg és a végén megjegyezte — mondom, nagyon sokat töprengtem azon, hogy helyes volt-e, hogy elengedtelek, de arra ismételtelen figyelmeztellek, hogy ez nem volt szabadjára engedés, mint azt talán hiszed, hanem igenis, az utolsó próba, hogy magadba szállj és helyezkedj el tisztességesen az emberek között, amint azonban megtudom, vagy meggyőződöm róla, hogy visszaélsz evvel a szabadsággal, amit kényszerűségből adtam számodra, nem küzködöm tovább, hanem abban a percben megszünök lenni számodra, tőlem többet egy fillért ne várj.

Lenke, amikor az utolsó sorok végére ért, kissé bosszusan dobta a levelet az asztalra. Hiába, az öreg csak a régi maradt. Éppen azért nem érdemes mérgeződni s nem is szabad neheztelnie rá, hiszen biztosan szereti őt, persze a maga módja szerint, ismét fölvette a levelet és sokáig nézte a kis-sé részketve irt, de még most is kemény, határozott betűket.

Valaki hirtelen belépett a szobába.

Lenke ijedten nézett hátra.

Olga állt a küszöbön és mosolygott.

— Milyen bájos maga ilyen féltoalettben. Talán megijedt? Azt gondolta, hogy talán kíváncsi férfiszemek fognak ebben az intim látványban gyönyörködni?

— Oh nem, meg aztán egy nő kombinében manapság igazán nem sorozható az intim látványok közé, legfeljebb ritkaságszámba megy, ugyanis rendszerint még meztelenebbek szoktak lenni. Csak csodálkoztam, ki jöhet? Hisz igazán nincsen nagy ismeretségem, pláne olyanok, akik meglátogatnának...

— Nos, ha senkije sincsen, egy barátnője van, és mindig marad is.

Lenke őszinte örömmel csókolt meg.

— Maga igazán olyan jó és kedves.

Lenke ezeket a szavakat olyan tulószintén, szinte naivan mondta, hogy a komoly Olga ismét elmosolyodott, leült egy székre és vidáman lóbálta a levegőben a lábát.

— Tudja, gyönyörű szép idő van, gondoltam, elcsalom magammal egy kicsit csavarogni. Velem jön?

— Ezer örömmel.

Akkor öltözzön föl és ha tényleg ennyire megnyerte a tetszését a dolog, akkor nagyobb programot tervezek, mint az egyszerű, céltalan csavargás, szólok is majd Wurménak, nem jövünk haza máma sem ebédre, de még vacsorára sem!

Lenke sietve kezdett öltözködni s közben kíváncsian nézett komoly barátnőjére.

— Nos, szabad tudnom azt a programot?

(Folytatjuk.)

Eladó „Sexuelle Verrungen des Menschen und der Natur“, Dr. Georg Back berlini tanár nagy sikert aratott munkája. A könyv két kötetből áll, 966 oldalon, több mint száz darab képpel és magyarázó illusztrációval. A két kötet ára angol vászonkötésben 1200 lei. — Orvosoknak és magánkönyvtárak számára kiválóan alkalmas. Utánvétellel küldi a kiadóhivatal.

Gyórá Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 leit bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

Egy hétig asszony

— Eredeti kézirat. —

— Pék Dezsőnek, lapunk illusztris munkatársának kedves, hangulatos novellája, amely öt egyenlő folytatásban jelenik meg lapunk hasábjain. —

(3. Folytatás.)

Visszanyerte leányos elfoglaltságát is lassankint és szinte nevetve jutottak eszébe megérkezés-kori aggodalmi és zavara, hogy sógorával egyedül kell lennie, a házban egyedül maradnia, mintha tényleg a felesége volna. Visszanyerte elfoglaltságát és büszke volt rá, hogy ő láthatja el a feleség és anya szerepét.

Milyen más is volt ez az este, mint az otthoniak a tanácsos néniéknél! Mikor Klárikára rásötöztette a lefekvés ideje, ő vetkőztette le. És egészen új, ismeretlen érzés hatalmasodott el rajta, amikor a földet seprő, hosszú, hófehér hálóingben a kisleányt a „papához” vitte, hogy elbucsuozzon tőle az éjszakára. És amikor a férfi visszaadta a kicsikét az „új maina” ölébe, Elza szemei olyan nyugtalanul égtek és a férfi érintésétől egész testét hirtelen olyan különös melegség járta át, hogy nem bírta ki a férfi tekintetét és gyorsan vitte Klárikát szobájába, lefektette, betakargatta kis ágyacskájában.

Amikor pedig a kicsi elaludt, magához vett egy már megkezdett kézimunkát és az ebédlő felé indult. Féluton azonban hirtelen megállt: mit is kezdjen most ő sógorával, hogy is viselkedjen, mit is beszélgessen, ő, aki még egy negyedóráig sem volt egyedül egy férfi társaságában. Habozott, végül elhatározta, hogy legjobb lesz, ha csak elbucsuozik és visszavonul rögtön a szobájába. Tovább ment tehát és kinyitotta az ajtót, hogy jóéjszakát mondjon sógorának.

Az ügyvéd az esti ujságokba volt elmerülve és nem vette észre az ajtónyílást. Az oszlopos óra szeli tiktakolásának és a kandalló tűzének sístergő párbeszédét hallotta csak, amelyet úgy ösztönyszerűleg és minden más figyelme mellett is fölfogtak hallószervei.

Egyszerre csak előtte állt a leány és mintegy fölébresztette.

— Jó éjszakát...

— Csókolom a kezedet Elza, — riadt föl Dr. Lenken és csodálkozva folytatta — de miért ilyen korán? Persze, persze, az utazás, ma korán keltél és az izgalmak elfárasztottak... Hát aludj jól kicsikém és azután vigyázz, hogy miről álmodsz.

Elza csodálkozva fordult vissza a küszöbről.

— Miért?

— Mert azt mondják, aki amit idegen helyen álmodik, az valóra válik...

Hosszasan utánanézett az eltávozott leánynak még azután is, hogy régen becsukódott mögötte az ajtó. Gondolkozott.

— Szép, tőkéletes kis leány. Sokkal szebb, mint Angela... és félénk, pirulós, persze, a tanácsos néniék nevelése, ez a leány még talán nem is tudja, mi az a csók... — és hirtelen az jutott eszébe, milyen nagyszerű lenne egyszer karjai közé szorítani ezt a lihegő, fiatalságtól duzzadó teremtet és véresre csókolni vonagló száját.

Összerezent és idegesen kapott az ujság után.

— Bolondság...

Elza, amint bement szobájába, gyorsan levetkőzött és bebújt az ágyba. Hűvös ősz volt már odakünn, de az ablakot nyitva hagyta, csak áramoljon be a szobába a kert üde, egészséges levegője.

Sokáig feküdt álmatlanul az ágyában és majdnem elnyomta az álmot, amikor ablaka alatt, a tágas, széles, magasföldszinti ablak alatt egyre erősödő suttogás hallatszott.

— Na, nem, nem szabad...

A leány lihegett, de választ nem kapott rá. Az a bizonyos második azonban, ha nem is beszélt, de bizonyára tehetett valamit, mert az első hang rekedten, szaggatottan ismételte újra:

— Nem... nem... jaj, mit csinál...

Gyenge zuhanást hallott Elza, még erősebb lihegést, egyes elfojtott hangokat, ruhasuhogást és két egyenletesen gyorsuló emberi lélekzet összeszűrődő zaját.

Gyorsan lábaira kapta kis se-lyempapucsát, az ablakhoz surlant és kihajolt.

Lenn, az ablak alatt, a bokrok között egy padon két egymásba fonódott emberi alakot pillantott meg, egy férfit és egy nőt. A nő hátra volt hajolva felső testével a padra, ruhája föl volt túrva és alóla elővilágított husos, meztelen combja, de csak az egyik, mert a másikat, mintha eltakarta volna a férfi, aki teljesen föléje volt hajolva és karjai vadul magához szorították az alatta nyugtalanul hanykolódó félig megmeztelenített testet.

Elza vérvörösen, kitágult tekintettel, dobogó szívvél nézte őket. A két összeölelkező test egészen lecsuklott a padra, a nő két térdé szítemelkedett a levegőben és a szorongó, izgatott leány ott fölöttük most meglátta az arcát is, azt a máskor olyan csendes és nyugodt arcot eltorzulva és félig szétnyílt, lihegő ajkakkal.

Mari volt az, a régi, hü, kipróbált cseléd.

Elza borzongva figyelte a két egymásba fonódott test fokozatos, állandó vibrálását és csak homályosan, a tudatlanság misztikus homályában keresztül gondolta, sejtette mi történik itt.

Nézett le, kitágult szemgolyókkal, remegő orcimpákkal, vonagló ajkakkal, egymáshoz remegő fogakkal és csak akkor huzódott vissza és bujt reszketve a paplan alá, amikor odalenn a fortissimóba vágott vibrálás egy hatalmas, nagy fináléval vége ért, a két test mozdulatlan lett, csak szaggatott lihegésük fújtott belé még sokáig az éjszakába.

7.

Elza másnap nagyon korán ébredt, mégis azt hitte, hogy már későre jár az idő. A félig leeresztett redőny keskeny nyílásain át beszűrődtek a napsugarak. Az utcáról zakatolás, láрма hullámzott fel. Gyorsan felült ágyában és aranyórája után nyult.

Meztelen karja, mint egy hófehér kígyó nyújtózkodott ki a paplan alól, egyik vállán lecsuszott a csipkés hálóing és torkolatánál

rózsaszínű husának kecses gömbölyödése idézte az áttetsző se-lyem alatt folytatódó álmos kis keblek duzzadó egybesimulását.

Az óra után nyult, hogy me- nézze, hány óra, de az óra meg- állt. Nagyon megijedti hát, az ut- ca zajából arra következtetett, hogy már jó késő lehet és szé- gyelte magát, hogy még mindig ágyban van, hogy ő kel fel leg- utolsónak a házban.

Egyetlen ugrással kint volt a paplan alól és öltözködni kezdett. Még egész teste meleg volt és ami- kor formás lábaira felhuzta a se- lyemharisnyákat és felsőcombjára simuló végüket bekapcsolta haris- nyakötője csatjába, megcsillogtak a beszűrődő napfényben.

A harisnyát azután egy kis fe- hér bugyi követte. Most már föl- vehette ezt, de a múlt héten még fekete trikónadrágot kellett horda- nia, mert...

— Milyen jó is, hogy elutazá- som előtt elmúlt, bajos lett volna így idegen... még azután a mosás.

Ugy, abban a kis bugyiban állt oda a mosdó elé és amint a szivaccsal végigsimogatott hamvas bőrén, egész teste megrázkódott, ruganyos két halma keményen ütődött, verődött egymáshoz. Me- leg testének nagyon jól esett a hideg víz, ásszonyosan telt, pár- nás hátát kétszer-háromszor is vé- gígpasskoltta a nedves szivaccsal és olykor-olykor halkán felkacagva összeborzongott. Egy pár vízcsepp a hátán végigfutó kis völgybe ke- rült és azon lesikolva betolakod- tak a bugyi alá...

Amikor megmosdott, gyorsan a a tükör elé állt, de a korabeli fia- tal leányok szokásától eltérőleg nem vette szemügyre és nem tul- ságosan gyönyörködött saját mez- telenségében, pedig a legtöbb leány nem állotta volna meg, hogy legalább egy pár pecre tenyerébe ne vegye, föl ne emelje, meg ne simogassa ruganyosan feszes hal- mait, meg ne csipdesse, meg ne tapogassa biborvörös bimbóit.

Ő éppen csak addig maradt a tükör előtt, ameddig rendbe hozta magát, megfésülte a haját, azután a szekrényből egy ruhát kapott magára. A barnás, magosan zá- ródó háziruha nagyon jól állott az arcához és éppen nagyon is komoly voltánál fogva érdekes és vonzó kontrasztban állott eleven arcával, fiatalosan csillogó sze- meivel.

Elkészülve, egyenesen és gyor-

san a konyhába sietett és egészen elfelejtette a tegnapi jelenetet, át akarta venni a háziasszonyi sze- reptet. Mari kissé sápadtan, gyü- rött arccal és karikás szemekkel fogadta.

— Hát a kisasszony már fönn van?... — kérdezte csodálkozva.

Elzának, amint ránézett, eszébe jutott az éjszaka és kutatva, kíván- csi izgatottsággal nézett az arcába, elégedetlennel vette észre a leány szemei alatt azokat a sötét árko- kat, amelyekről társnői, mint „an- nak” következményei, olyan so- kat beszéltek és amelyek, ha va- lamelyik nap igen láthatólag mu- tatkoztak egy-egy fiuismerősük sze- mei alatt, izgatottan összesugtak a háta mögött: „ez tegnap biz- tosan...”

— Korán lenne még? — vála- szolt Elza nagykesőn a Mari cso- dálkozására, — azt hittem, már el is késtem.

— Oh dehogy, nagyon korán van és a nagysága sohasem szo- kott felkelni nyolc előtt, így hát a kávé még...

— Legyen egészen nyugodt, Mari, minden így marad, mint ed- dig — szakította félbe Elza és be- ment az ebédlőbe.

Ma véletlenül az ügyvéd is ko- rábban kelt a rendesnél és jóked- vűen üdvözölte őt.

— Nini, hát te már fönn vagy, na ez nagyon szép, ügyes kis háziasszony vagy!

— Nem az én érdmem, aki a tanácsos néniéknél nevelkedik, az megszokta a koránkelést. Nálunk az a szabály: lefeküdni korán és felkelni is korán. Legalább is ez a szabály áll a gyerekekre.

— Hát ott „Elza kisasszony”-al még mindig úgy bánnak, mint va- lami kis „baby”-vel? — kérdezte mosolyogva a férfi.

— Valahogy úgy van. Most is, amikor jöttem, legjobban szerettek volna fűrészpörba csomagolni, rá- írni a ládára jó nagy betűkkel, hogy törékeny és úgy átadni Mün- chenben egy vasuti kalauznak, nehogy valami baja essen a „ki- csiké”-nek...

— Pedig a „kicsike” — mondta Dr. Lenken helyet foglalva a ká- véasztal mellett, — már ugyancsak nem kicsi, nagyon bájos, kedves, fiatal, de „nagyleány”...

Tekintete élvezettel siklott végig a leány finomvonalu természetén, jobb kezével pedig gyöngéden megveregette telt felsőkarját, amely- ről a ruhán át is megérezte, mi-

lyen párnás és mégis milyen ru- ganyos.

Elza ügyesen elhúzódott mellőle és egy pillanatra elfordította a fe- jét, hogy a férfi ne vegye észre ajka pillanatnyi vonaglását és hogy arcát gyöngé pirosság futotta be. A férfi látta ezt és csillogó szemekkel figyelte. Szerette volna karjai közé kapni és össze-vissza csókolni ezt a bájos jelenséget, de megelégedett azzal, hogy egy párszor megsimogatta és moso- lyogva gyönyörködött zavarában. Éles szeme azonban észrevelte, hogy ebben a zavarban egy kis leányos, ébredező izgalom is ve- gyül és ez őt magát is különös érzésekkel vette körül.

Hátha még tudta volna, hogy amikor a hivatalba ment, Elza a függöny mögé bujva nézett utána nagyon sokáig. Utánanézett és kö- rülsimogatta az erős férfialakot, gyönyörködött szilárd, kemény lépteiben és borzongva nézte a nadrágot, amely minden lépésé- nél, amikor a lábát fölemelte, erős combjaihoz simul.

Maga sem tudott számot adni azokról az ismeretlen érzésekről, amelyek megrohanták hirtelen, de nem is nagyon igyekezett azokat boncolgatni, hogy honnan, miért, teljesen átengedte magát nekik és élvezte csodálatos ujszerűségüket.

Amikor a férfi alakja eltűnt szemei elől, lassan megfordult és elgondolkozva ment be a háló- szobába. A családi hálószobában még teljesen le voltak engedve a redőnyök, erős félhomály terjen- gett a szobában. Elza egy pilla- natra megállt a küszöbön és on- nan nézett be a tompa, sejtelmes félhomályba, amelynek közepén hófehéren ott derengett a két ágy: az egyik megvetve, a másik ve- tetlenül.

Jelképezve a távollevő feleséget és a másik a férfit, akinek erős teste kis völgyet hagyott hátra a lepedőn. Elza minden ízében re- megve állt mellette és kitáguló, révedező szemekkel igyekezett re- konstruálni a gyűrött lepedőn he- verő meztelen férfi izmos testét, amelyik szintén olyan lehet, mint ott, abban a könyvben, a klini- kán... a gladiátor...

Ott állt mellette és keze resz- ketve simogatta meg a lepedőt.

— Itt volt, itt aludt hát... még egészen meleg...

Meglátta a hálóinget. Fölemelte és remegő orcimpákkal furta be- léje a fejét. Különös, furcsa, ké-

jes illat csapta meg. Egészen elkábult tőle. Zsibbasztó nyomást érzett, valami a torkára nehezedett, hogy szinte fullasztó volt és mégis, mintha valami jó rejtett volna ebben az elakadt lélegzetvételen.

Hirtelen valami megmozdult.

Elza ijedten rezzent össze.

Klárika ébredezett kis ágyában, a sarokban, a csipkék között és selymes haja fölemelkedett a hófehér párnákon.

A varázs megtört. Elza leejtette a hálóinget, odarohant a kicsikéhez, melléje térdelt és szilajon, szinte vadul csókolta össze vissza. Klárika édes álmosan mosolygott rá nagy, kék szemeivel...

8.

A mai délelőtt szinte pillanatok alatt telt el és amikor az ügyvéd délben hazaérkezett, mosolyogva ölelte magához az övét: Elzát, aki karjaiban tartotta a kis Klárikát.

Elza különöset érzett, valamilyen asszonyosat, még annál is többet: anyását és az villant az eszébe, milyen jó lenne, ha Klárika az övé volna és ő Dr. Lenken felesége lenne.

Az ebéd vigan telt el, annál is inkább, mert az ügyvéd telefonon úgy értesült, hogy Angela nagyon jól érzi magát és hogy a napokban meg is látogathatják.

Este pedig, amikor Elza lefektet a Klárikát, már sokkal elfogulatlanabbul lépett be kézimunkájával az ebédlőbe, ahol Dr. Lenken nagy füstfelhőbe burkolódzva ujságjaiba temetkezett. Elza leült az asztal tulsó végébe és elmerült munkájában.

A férfi ujságjainak leple alatt titkos, vágyakozott érdeklődéssel nézte. Mennyire hasonlít is Angelához és mégis mennyire más. Fiatalabb, érdekesebb, ruganyosabb, ismeretlenebb... hogy meg is nőtt... akkor, amikor utoljára látta kisleány volt, igazán nem gondolta volna, hogy valamikor erre a leányra is így fog nézni: ilyen szemekkel... Az arca, mely akkor még gömbölyű volt és kifejezéstelen, most finom, ovális metszést nyert. A könnyűhajlásu orr, mely akkor a gyermekarchoz kissé talán túl erős volt, ma érdekes, szenvedélyes színbe borította az egész arcot. A hosszúárnnyéku, selymes szempillák fészkelő, imbolgó tüzek ezer kérdőjelt, csábító, kinzó, ingerlő titkot állítanak az ember elé.

Talán érezte a leány, hogy figyelik, mert finom kis kezei alig észrevehetőleg remegtek. Annyira hatott volna rá ez a nézés, annyira hat

rá, a fiatal leányra ez a varázs: egyedül lenni a férfivel, este?

Lenken dr. ennél a gondolatnál felemelkedett ülőhelyéről. Az egyedül lét ezzel az őz féltéknységű, szemérmes és ártatlan leánnyal, akinek a tartzkodása és tudatlansága alatt azonban vad, forró szenvedélyek lappanghattak, amelyek kitörésre, ki-robbanásra vártak, valamilyen megbizsergető érzékiséget szabadítottak föl benne.

Párszor idegesen végiglépdelt az asztal előtt, azután hirtelen megszólalt:

— Ha megengeded Elza, kissé kényelembe helyezem magam...

— Kérlek, csak ne zavartasd magad — sietett a válasszal a leány és még jobban munkája fölé hajolt.

A férfi levette felsőkabátját, odadobta a pamlagra és a leány háta mögé került. Sokáig elnézte azt a finom kis völgyet a hófehér nyakon, amelybe a fiús haj hegyben végződő éle selymesen betorkollott. Remegve simogatta meg a karját és halkán beszélt, hogy ne hallatszódjon hangjának zavart vibrálása.

— Ne ülj olyan görbén, Elza, elrontod a szemeidet...

A leány az első érintésre kiegyenesedett. Lenken keze eközben véletlenül a leány vállán keresett egyensúlyt, ahogy a kézimunkát magához emelve és megnézegetve, megdicsérte.

Elza érezte a férfi kezének parázsszerű melegségét, forró vérhálám önlötte el testét, a feszes házi-ruha alatt megbujó két kemény kis kebel lázas pihegésbe fogott, gömbölyű térdei összeverődtek, eleinte arra gondolt, hogy felugrik és elmenekül innen, mert nem bírja ezt a lázas szédülést, amely, mint egy mámoros forgatag közeledett feléje, hogy magával sodorja a bódító önkívületbe, de mégis maradt. Már mozdulni, még fölemelkedni sem tudott és alig mert lélegzetet venni, nehogy szakadozott, lihegésszerű lélegzetvétele elárulja fölforgatott, forrongó énjét.

A férfi még egy ideig hozzásimulva állott ott, kezei alatt úgy érezte hogy lángra lobban a leány izzó bőre, megérezte fölajzott vére lázas zakatolását, lassan föléje hajolt, hogy karjai közé kapja és összeecsókolja... de erőt vett magán.

Gyorsan visszaengedte a kézimunkát, idegesen simogatta meg égő homlokát, visszagyűrte egy lihegve, fujtatva előtörő sóhajást és nagy

léptekkel mérte végig a szobát. Némán, ugyanazokkal a szabályos léptekkel járt ott sokáig, föl-alá csak akkor heveredett le a pamlagra, amikor kissé már megnyugodott. Már beszélni is tudott. Közönyösen, kedvesen, félig mosolyogva.

— Így, most mesélj valamit szépen tirólatok...

— Nincs mit sokat beszélnem, hiszen ismered a mi viszonyainkat. Kevés változatosságban van részünk és egyik nap csaknem úgy telik el, mint a másik.

— Hiszen tudom, emlékszem rá, de közben te idősebb lettél, bizonyára szórakozol is: bálók, zsurok, hangverseny...

— Bizony nincs egészen így, csak táncolni tanultam meg, de járni se-hova sem járok.

— De hiszen ez megbocsáthatatlan a te korodban és egy ilyen föltűnően szép és csinos leánynak — jegyezte meg a férfi félig csodálkozva, félig tréfálkozva.

— Pedig így van. A tanácsos bácsi nyugalombavonulása óta zárkózottabb, mint valaha. A veszességek, amelyek az öccse révén értek a legteljesebb társadalmi visszavonulásra kényszerítik. Néha a néni útján ajánlatot tesz, hogy fogadjam el egyik vagy másik társaság meghívását, de jelentőségeltelen min-dig hozzászól: „ha elfogadod, természetesen viszonzni kell”... A célzást természetesen mindig elértem s így a meghívást inkább elutasítottam.

— Tehát egyáltalában nem fogrogtál társaságban? Még nem is voltak udvarlói? Szegény Elza...

— Miért szegény?

— Hogy, ahelyett, hogy itt egy kissé szórakozni vittünk volna, a háziasszonyhelyettesi állással talán még több bajod és gondod van, mint otthon. Bizonyára kellemetlenül is érzed magad...

— De mit gondolsz? Egyáltalán nem, sőt nagyon szeretek itt lenni!

(Folytatjuk.)

Ez a hely a MIA Krém számá-ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Elszabadult vágyak

— Részlet egy nagy nő memoárjaiból. —

— Eredeti kézirat. —

Harmincnyolcéves voltam és az emberek még mindig megfordultak utánam az uccán. Pedig ha úgy néha, amikor budoáromban kiléptem a fürdőből és végignéztam magamon meztelenül a földig érő tükörben, nem is találtam magamat szépnek. Az arcom és különösen a szemeim inkább érdekesek voltak. Igaz, testem, azt saját-magamnak is meg kellett látnom és el kellett ismernem, hogy kifogástalan, tökéletes és kíváncsi volt.

Melleimet mintha megkímélte volna az idő, még mindig kemények és ruganyosak voltak és büszke kecsességgel törtek elő testemből, amely szintén kigyózva csavarodott föl a magasba. A járásomban is volt valamilyen erotikus vonatkozás, sokszor magam is úgy éreztem, mintha minden lépésem bűn és kéjes lenne.

Tűzes és forró természetem volt, nem tagadom, de uralkodni mindig tudtam magamon, vágyaimat mindig fegyelmezni tudtam — elég sajnos, hogy éppen akkor ragadt el a szenvedély, akkor szabadultak el vágyaim, amikor a legjobban kellett volna fékeznem, visszatartanom magamat.

Napfényes, mámoros, virágillatos májusban volt, jól emlékszem, éppen tíz évvel ezelőtt. Ott nyaraltunk akkor Muguelonne közelében egy kis kastélyban, tíz kilométernyire a falutól és én, hogy és mint, még ma sem tudom, és nem is fogom tudni megérteni soha: szerelmes lettem leányom vőlegényébe.

Pierre nagyon szép, de kissé sápadt és karcsu fiú volt, alig huszónötéves és én szerelmes lettem bele, mint egy kis diáklány, szerelmes lettem fölig és ez olyan különös zavarban tartott állandóan, hogy mindig attól féltem, hogy rájönnek titkomra, ha nem is ő, de a lányom, Mert ő mintha tudott, sejtett volna valamit.

Egyszer, amikor lányommal a szomszéd fürdőhelyre mentek, a bucsuzáskor megcsókolt engem és én egy pillanatra nem tudtam magam tartóztatni, teljes erőmből és vágyam minden szilajságával, re-

megve és nedvesen adtam vissza a csókot, amit bizonyára különösen találhatott egy anyósnál és valószínűleg rájött arra, hogy ez nem az anyós, hanem az asszony csókja volt.

Azóta aztán Pierre, aki közben egy könnyebb tudósucshurutot szerzett, fürkészve figyelt engem és én olyan tehetetlen voltam vele szemben, nézése és mozdulatom annyira elárultak, hogy úgy olvashattam a lelkemben, mint egy nyitott könyvben.

Egy délután kint ültünk a kastély teraszán. Pierre egy heverőn feküdt, lányom készülődött, hogy autón bemegy a városba az ujságokért, én ott álltam a terasz szélén és lenéztem a völgybe. Fehér muszlinruha volt rajtam, nyakamban kreol szépnyám nagy korall nyaklánc, kinyújtott karral egy vadrózsa galyat hajtottam magam felé, mely benyúlt a kertből és virágot akartam leszedni róla. Egyszerre különös érzésem támadt, az a sajátságos kényelmetlenség, amely elfogja az embert, mikor tudja, hogy háta mögül valaki lesi az embert, egyetlen mozdulatát se veszti el a szeme elől.

Megfordultam. A leányom nézett rám figyelmesen.

— Mit nézel? — kérdeztem nevetve, de olyan különösen csendgett ez a nevetés. — Azt hinné az ember, hogy még sohasem láttál, úgy nézel.

De ő meg se moccant a helyéről. Azután felhangzott a szava, de valami mély, szinte fulladó hangon, mintha valami szorongás fojtogatná:

— Pierre, nézd csak az anyám, nézd milyen szép. Anyám, de szép vagy te máma... én istenem...

Azzal készülődött el, csak azt mondta még nekem Pierre-re mutatva.

— Aztán ha esteledni kezd, ezt az urat küld be a szobájába, még ügyelnie kell magára.

Később hallottam lenni a motor berregését, egyre távolodó zakatolását, azután csend lett. A lányom elment.

Egyedül maradtunk.

Pierre a cigarettáját szivta. Szeme a korlát fölött a lassankint már lilába játszó tájékon révedezett. A nap már lenyugvóban volt a láthatár szélén. A lassan-lassan sűrűsödő homályban egy tehén halk kolompjának szava szűrődött föl hozzánk.

Pierre másik cigarettára gyújtott. Hallgattunk. De a hallgatás részemre egyre bántóbb, kínzóbb lett. Láttam, meg kell törnöm a csendet, éreztem, hogy ebben a hallgatásban nehezen tudom megőrizni szívemet és nyugalma-

mat. — Rosszul teszi, hogy ennyit cigarettázik.

Szófogadó tekintettel mosolygott és eldobta a cigarettát, utána ismét egy hosszú, szótlán perc következett, szinte végtelenségnek tetszett.

Kétségbeesetten füleltem, a hívő nem vágyódik úgy az üdvösség után, mint ahogy én kívántam már meghallani az autó szirennáját, hogy végre itt legyen a lányom és véget vessen e kínos szituációnak.

— Maga nagyon jó hozzám — szólt hirtelen Pierre.

Nem szóltam egy szót sem, ő folytatta:

— Ha tudná, milyen hálás vagyok azért, hogy ilyen szívesen fogadott...

— A lányom vőlegénye ne volna otthon a házában?... — suttogtam halkán és későn vettem észre, hogy milyen ügyetlenséget követtem el.

— Igen, a lánya vőlegénye... — ismételte Pierre.

Az én székem négy-öt méternyire volt pamlagától. Ebbe a távolságba vettem végső bizalmamat. Ő pedig tovább beszélt.

— És amit tett... azt mind... csakugyan csak a leánya vőlegényének tette?

— Ő nélküle mi az életben sohasem tudtunk volna egymásról — ütöttem el a kérdést és igyekeztem száraz hangon beszélni, de ránézni már nem mertem.

Ebben a pillanatban őt gyenge köhögés fogta el. Oldalához szorította a kezét. Erre a mozdulatra a takaró, amelyet leányom elmenőben vetett a vállaira, lecsuszott a földre.

Odasiettem, hogy fölemeljem.

— Fáj? — kérdeztem.

Tagadólág rázta a fejét.

H U M O R

— Nem, csak egy kicsit. Bocsáson meg, hogy megzavartam. Hagyja a takarót.

Nem hallgattam rá.

— De igen is, csak takaródon be. Különben is már sötétedik, a legjobb lesz, ha bemegyünk.

— Oh, maradjunk még... — könnyögött.

— Jó, de csak ha szót fogad.

A takaró két sarkát egymásra hajtottam a mellén. Amint föléje hajoltam, hirtelen elkapta a karomat és megcsókolta.

Esküszöm — és az talán egyetlen mentségem ebben a pillanatban, őszinte ösztönös mozdulattal próbáltam védekezni, távoltartani magamat tőle. De ő nem engedte el a karom és ajkát most már valóban tapasztotta karomra.

— De Pierre!

Egyre szorította a csuklómát, most már egészen magához szorított, hogy térdeim becsuklottak és lerogytam melléje. Egyetlen mozdulattal átkorolt, leszorított és fölem került. Szája ott volt a szám előtt, tüzelő szemei belém markoltak az enyéimbe, testemen éreztem a testét és vad vágyak szabadultak el bennem, szívem úgy dobogott, mintha szét akarta volna vetni testemet, keblem süppedezve zakatolt teste forró szorítása alatt... és én halványan, öntudatlanul, mint egy álomban hagytam, engedtem, türtem, hogy magáévá tegyen.

Amikor pedig lihegve és kipirult arccal, ruhámat ezer csók közben elrendezve fölemelkedett mellőlem, hangtalan, föl-fölsukló zokogás rázta meg testemet, erőtlennül, lélek nélkül feküdtem ott a pamlagon.

Mellém térdelt. Átkorolt. Hangjából nagy, szerelmes gyöngédség áradt ki, mely körülsimogatott, elkábitott, hogy még bágyadtabbnak éreztem magamat.

— Szeretlek... én is szeretlek, ne haragudj...

Ebben a pillanatban az autó hangos bugása ütötte meg a fülkünket: most fordult be bizonyára a kastély előtti kanyarodón. Három perc múlva itt lesz a leányom. Tudtam ezt, de egy mozdutatra sem volt erőm. Pierre emelt föl a pamlagról és vitt karosszékembe.

— Térjen magához, vegyen erőt magán, hisz ő mindjárt itt lesz...

Hangjából hiányzott az előbbi behizelgő gyöngédség. Halkan, na-

gyon halkan, hol nyugtalanul, hol parancsoló erővel mondogatta: erőt kell vennie magán. Kell! Kell! Egyszerre csak természetesen erőltette hangját és hallottam, amint szilárd, szabályos léptekkel a terasz feljáromához megy.

— Csakhogy itt vagy... ma, mintha hosszabb ideig lettél volna oda, mint rendesen és már kezdtünk nyugtalankodni...

A leányom fölépett hozzánk, én is üdvözöltem, de nem bírtam a szemeibe nézni — soha többé...

P. B.

A modern élet problémái.

(Folytatás)

(a. b.) A fennálló törvények szigorúan tiltják, hogy első ágról származó unokatestvérek egymással házasságra lépjenek. Ily házasságot sem egyházilag a pap, sem polgárilag az anyakönyvvezető nem hagy jóvá. Ön tehát unokatestvérét ily alapon nem is veheti feleségül. Különben is az ily házasság, ha a törvény meg is engedné, nem vezetne jóra és Ön talán, nemkülönben unokatestvére boldogtan lenne.

Azt tanácsoljuk tehát, hogy ezt a házassági tervet ne bolygassa, hanem keressen mást, hisz annyi szép nő van a világon, akik legfeljebb Ádám apánkról unokatestvérek, akiket minden akadály nélkül feleségül vehet...

Reklámok, hirdetések, tervezését rajzolását elvállaljuk:

Jó Klisé Biztos Siker!
MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSÓN KÉSZÍTI
FENYŐ CINKOGRÁFIAI MŰINTÉZETE
TIMIȘOARA

Bucsu.

— Samukám, a vonat indul, egy hónapig nem látjuk egymást, adj hamar még egy pusztit!

— Mit akarsz te nyerekedn-azon, hogy a vonat tiz percet késett és nem jár már az ötödik ór-háznál?

Egy báli meghívóról.

Beléptidij: Férfiaknak 60 Lei.
Nők és nyulpecsenye ingyen.

Talpraesetten.

A férfi: Mi szeretne inkább lenni, nagysád? Gazdag-e vagy szép?

A hölgy: Gazdag is szeretnék lenni.

Ami biztos, az biztos.

— Maga állandóan az őseivel dicsekszik.

— Mert azokról biztosan tudom, hogy az én őseim. Ellenben az utódaimról semmi bizonyosat nem mondhatok.

Mentség.

— Uram, ön itt a pályaudvaron művel olyasmit a kocsii illetlen helyén, ami minden kis állomáson is tilos? Ezért meg kell önt bírságnom.

— Pardon, kalauz ur! Először is a vonatnak már nyílt pályán kellene lennie, másodsor pedig ez a portéka nem volt exportképes.

Nagy ok.

— Főtisztelendő szent atyám, az iránt jöttem volna, hogy válnék a Julcsától.

— Attól a derék, szép asszonytól?

— Hiszen derék az testre, meg szép is szemre, főtisztelendő uram, de hogy is mondjam csak, nagyon közhasználatossá lett.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

A MODERN ÉLET PROBLÉMÁI

Hála vagy szerelem?

Mint fiatal, érintetlen, ragyogó szépségű leány Temesvárra jöttem, eddig még nem voltam nagyvárosban soha. Szigorúan tartottak odahaza az örömtelen faluban és nem volt szabadulásom. Mégis, amikor apám másodszor nősült, (édesanyám ugyanis meghalt), akkor, valószínűleg azért, hogy ne zavarjam őket, szívesen beleegyezett távozásomba. Az első hónapokban nehéz időket éltem át. Nem kaptam munkát sehol, mindenütt a testemet akarták. Mindenki csak az árat akarta tőlem és ez az én személyem volt. Nagy inségben voltam, nélkülöztem. Napokig nem ettem, fűtetlen padlás-szobában kellett meghuzódnom a könyörtelen tél elől. Végző kétségbeesésemben haza akartam menni, de apám nem fogadott vissza. Egy napon megismerkedtem egy fiatalemberrel, aki látva szörnyű helyzetemet, pénzt adott és nem kért cserébe semmit sem tőlem. Ettől a perctől kezdve nem ismerem a nyomort többé. Hálából azután neki adtam magamat és barátnője lettem. Négy éve ennek a történetnek. Nemrég megismerkedtem egy férfival és megszerettük egymást. Szerelmét, amellyel elhalmozott, még forróbban viszonztam. Feleségül szeretne venni és nem törődik azzal, hogy a másik barátnője vagyok. De a másik nem enged szabadon. Nem akar lemondani rólam. Nyilvános botrányokat csinál, fenyegetőzik és kér és könyörög és a hálámra hivatkozik. Ismeri az aszszonyokat, tehát tudja, hogy nem tudunk a könnyeknek ellentállni. Most azután feleségül akar venni. Gazdag, független és jót tett velem. De miért nem akart feleségül venni eddig, hiszen négy esztendeig éltünk együtt. Most tanácstalanul álltok és nem tudom, hogy kinek adjam a kezemet, pedig egy szegény leánynak nem szabad sokat habozni.

Jolán.

Felelet:

Ha az ön barátja feleségül óhajtja venni magát, legyen állhatatos és maradjon csak meg szerelmesénél, aki, ha nem is gazdag, de viszont szereti önzetlenül. Ez és ebben nem kételkedem, bizonyára fájdalmas lesz barátjára

nézve. De nekem az a véleményem, hogy nem szabad a szerelmet a hálával összekeverni. Eből a keverékből semmiesetre sem jöhet jó dolog ki. Legyen okos és szakítson meg minden érintkezést barátjával. Nagy szerencse, hogy nem vette feleségül önt, most azután fel kellene áldoznia szerelmét.

Mitévő legyek?

Fiatal, könnyelmű leány vagyok. Lobogó vért örököltam valamelyik céda ősömtől, azt a vért, amely züllesztbe kergeti a férfiakat és a prostitúció máglyájába a leányokat. Nem bántam meg és mohó szerelmi megkívánásaim egyre több és több férfi ágyába hajtott. Végül egy napon kiderült viszonyom és általános felháborodás mellett vidékre küldtek. Pár napja, hogy haza jöttem. Félek kimenni az utcára, mert attól tartok, hogy újjal mutatnak rám az ismerőseim és megbotráncozva fogják emlegetni bukásom szomorú történetét. Pedig ártatlannak érzem magam. Végre is nem tehetek róla, hogy ilyennek szütem. Ó hány-szor irigylem kortársnőimet, akik vigan nevettek kétértelmű vicceken, míg nekem a vágyakozás kergetett tüzes rózsákat az arcomba. Kérem adjon tanácsot, mitévő legyek? Csakugyan oly rettenetes nagy a vétkem, hogy ezért mindenki bátran elítélhet és megvetet. Van e reményem egyáltalán?

Egy elbukott leány.

Felelet:

Miként levélben is írja, vétkéért már megbűnhődött. És most, hogy a büntetést már végyiszenvedte, nincs bátorsága, hogy főlemelt fővel menjen az emberek közé, mert tart attól, hogy megszólják. Csak egy tanácsot adhatok. Ne törődjön a farizeusok megbotráncozásával. Mostanában mindenki szabadon éli a maga szexuális életét, minden gyámkodás, felügyelet nélkül. Higgye el nekem, hogy nagyon sokan vannak a barátnői közül, akik ugyanezt számtalanszor megtették, csak nekik szerencséjük van és még nem győződött meg senki arról, hogy ők is átlépték azokat az ösvényeket, miket az elavult erkölcsi világnézet életutul kijelölt. A pletyka pedig a rosszakaratu és irigy emberek sajátsága. Va-

lódí uriasszony, vagy európeér megértően huny szemet az eset felett és látható idegességgel intézi el azokat, akik szeretnek más szennyesébe turkálni és kéjjel te-regetik mások szemei elé, holott ők sokkal bűnösebbek. Ne tartsa vissza semmiféle gyerekes szemérem, igyekezzen vérén erőf venni, mert a tulzott gyönyörvágy a pusztulásba kergeti az embert, de ne törődjön az erénycsöszök balgaságaival.

Eladjam magam?

Fiatal, tizenhét éves vagyok. Vérem sokszor muzsikálni kezdett, amikor szép fiuk hajoltak fölem és suttogtak fülembé csábító szavakat. De a flört határánál mindig megállottam, tudtam mértéket tartani. Megelégedtem mindig azzal, hogy felgyújtottam a kék máglyáját, de sohasem volt bátorságom, hogy eloltsam. Szegény leány vagyok, egy fényes divatszalonban vagyok alkalmazásban, mint manekin. Egy élte-sebb ur, állítólag bankár, szemet vetett reám és meg akar venni. Ékszereket, bundát, gyönyörű lakást és autót ígért, azonkívül Párisba is magával akar vinni. Párisba, abba a tündéri városba, ahol teli kehely-ből habzsolják az élet örömeit és én olyan keveset éltem eddig.

Felelet:

Tőlem választ kér és tanácsot olyan dolog felől, mit már rég eldöntött magában. Tanácsom mindenképpen hiábavaló. Ha azt ajánlanám, hogy hallgassa meg a férfit, akkor meg meghallgatja, de nem az én tanácsom kedvéért, hanem, mert ezt már eldöntötte magában. Ön is azok közé tartozik, akiket elkábit a pompa és a fény, mint nyári estéken a lámpa körül keringő legyeket. Nem félttem magát, mert, aki olyan józanul tud flörtölni és hideg nemtörődömséggel ezt megírni, az nem lesz sohasem szerelmi pária, hanem csillogó és tündöklő női csoda, akinek a kedvéért nagy boldonságokat fognak még elkövetni. Kintartójának azt tanácsolom, hogy ne boldonduljon nagyon magába, mert könnyen rossz vége lehet a dolognak.

Ben Git.

Hirdessen lapunkban!

Jugoszláviai olvasóinkhoz!

Értesítjük Jugoszlávia területén levő összes olvasóinkat, hogy a most megjelent

Egy színésznő emlékiratai

című nagy, illusztrált könyvet jugoszláviai főbizományosunk útján is megrendelhetik, aki azt utánvét mellett küldi.

Mindazok tehát, akik lapunk mult heti számaiban e helyen hirdetett könyvet meg akarják rendelni, sziveskedjenek eme megrendelésüket levelező-lapon az alábbi címre megtenni:

**Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod, D. D. Podruznica,
Subotica, 2.**

A könyv illusztrációkkal együtt 600 Lei, azaz 210 Dinár.
210 Dinár utánvét mellett főbizományosunk a könyvet bárkinek megküldi.

Egy színésznő emlékiratai

című könyv 64 oldalon jelent meg, 9 darab a szöveghez teljesen hasonló illusztrációval, három színben nyomott fedőlappal. Magánkiadás, csak előzetes rendelésre készült.

„Tries” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajbbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sitése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalok

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéző **PINKERTONBOY**

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhív-
juk, hogy lapunk bármelyik
régebbi számát
a kiadóhivatal 1 líra 50 cent
kedvezményes
áron portómentesen szállit-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk
1926 és 1927 évi
teljesévfolyama

a fenti kedvezményes árrban, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet
egyszerre megrendelve 140 líra.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Érdeklődők úgy a készülékekre,
mint az engedélyre vonatkozólag
díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliumtej-krémet
Lilium-pudert
Liliumtej-szappant

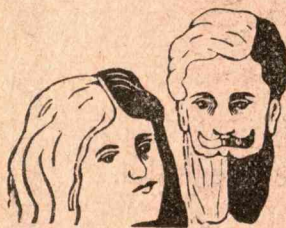
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Haját, szakállát
„Glóriával”

a hajfestékek ki-
rálynőjével fesse.
Rögtön fest bar-
nára és feketére.
Garantáltan tar-
tós és ártalmat-
lan. Egy doboz
hajfestéket uta-
sitással és még 9 darab hasznos és szüksé-
ges piperecikkkel együtt **csak 345 lelért**

franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő fésű. 5.) Egy drb.
Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantin a festett hajnak.
8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

**Beretva-
apparátus**

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasz-
nos és szükséges
piperecikkkel együtt

csak 165 lelért küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy nickelézett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfümi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölnviz. 9. Egy körömkefe.

Kövérseget

bármely testrészeiben köny-
nyen és diétazavarás nél-
kül távolíthatja el a „Dop-
pelroll'er”-rel való ötperces
naponkénti reggeli és esti
önmassageval. Egy appa-
rátus és még 9 drb. szük-
séges és hasznos pipere-
cikkkel együtt **csak 590**
lei, küldöm franko után-

vét mellett a következőket még: 1. Egy fi-
nom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító
Solution zsíros vagy száraz arcnak. 3. Egy
finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli
arckrém. 5. Egy finom pudert. 6. Egy
L'origan Kölnviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy
finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolás-
ról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.